

Robert Vannoy , Powtórzonego Prawa , Wykład 5B

© 2011, dr Robert Vannoy, dr Perry Phillips i Ted Hildebrandt

Traktat Wielkiego Króla Kline'a i odpowiedzi

3. Traktat Wielkiego Króla Kline'a – Powtórzonego Prawa jako dokument odnowienia Przymierza

Teraz będziemy musieli przyrzeć się tezy Kline'a. Spróbuję dotrzeć do istoty tego zagadnienia, nie wdając się zbytnio w szczegóły. Będziesz czytał jego Traktat Wielkiego Króla, który to przedstawia. To, co tutaj robię, to w zasadzie to, co przeczytasz, ale być może wyciągnę kilka najważniejszych punktów. Przede wszystkim teza Kline'a jest taka, że Księga Powtórzonego Prawa jest dokumentem odnowienia przymierza, który w swojej całej strukturze wykazuje klasyczną formę prawną traktatu o zwierzchnictwie z epoki Mojżesza. Większość z Was wie, że „traktat zwierzchni” jest znany jako jeden z traktatów międzynarodowych odkrytych od czasów starożytnych. Zasadniczo istnieją dwa typy: traktat parytetowy, porozumienie pomiędzy równymi stronami; oraz traktat o zwierzchnictwie, w którym masz wielkiego króla, czyli suzerena, i państwo podległe, czyli wasal. Traktat o zwierzchnictwie ma miejsce, gdy masz wielkiego króla imperium hetyckiego, który przede wszystkim zawiera stosunki traktatowe z podległymi mu mniejszymi państwami-miastami. Struktura tych dokumentów traktatowych jest bardzo podobna do struktury Powtórzonego Prawa. Dlatego Kline twierdzi, że Księga Powtórzonego Prawa jest dokumentem odnowienia przymierza. Powtórzonego Prawa jest dokumentem odnowienia przymierza, którego struktura jest zgodna ze strukturą prawną traktatów o zwierzchnictwie z epoki Mojżesza. Na szczęście traktaty hetyckie datowane są na okres od około 1400 do 1200 roku p.n.e., a ci z Was, którzy znają się z zajęć ze Starego Testamentu, wiedzą, że odzwierciedla to parametry epoki Mojżesza, w zależności od tego, czy datujecie Exodus wcześniej czy późno.

4. Zarys Księgi Powtórzonego Prawa Kline'a

Numer 2 w podstawowym podejściu Kline'a : „Jego zarys księgi”. Jest szczegółowy zarys, ale zasadniczo masz preambułę 1:1-5; po drugie, prolog historyczny 1:6-4:29; postanowienia w rozdziałach 5-26; przekleństwa i błogosławieństwa oraz ratyfikacja przymierza w rozdziałach 27-30; ustalenia dotyczące następstwa warunków lojalności w rozdziałach 31-34. Częściami traktatu są: preambuła, prolog historyczny, postanowienia, przekleństwa i błogosławieństwa, ratyfikacja przymierza oraz ustalenie i potwierdzenie sukcesji.

Być może powinniśmy teraz, aby uzyskać powiązanie z formą traktatu, przejrzeć strukturę formy standardowej: Najpierw jest preambuła, czyli tytuł. Pierwsza część przedstawia osobę zawierającą traktat: wielkiego króla. Po drugie, jest prolog historyczny. Po trzecie, są postanowienia. Dzielą się one na dwie kategorie – postanowienia podstawowe i szczegółowe – i to jest ważne. W traktacie zwykle pojawia się jakieś ogólne stwierdzenie, które w sposób ogólny podsumowuje obowiązki wasala wobec suzerenu, przedstawiając istotę postanowień. Następnie otrzymujesz szczegółowe postanowienia, które są szczegółowymi postanowieniami dotyczącymi obowiązków wasali. Niektóre traktaty zawierają inne elementy, takie jak postanowienie o złożeniu kopii dokumentu w sanktuarium wielkiego króla i wasala oraz postanowienie o okresowym czytaniu. Te elementy dokumentu traktatowego są oczywiste i analogia do Powtórnego Prawa jest wyraźna.

A. Powtórnego Prawa jako libretto ceremonii przymierza

Po pierwsze, jeśli chodzi o tezę Kline'a, Kline stwierdza, że „przyjmowanie Powtórnego Prawa jako dokumentu odnowienia przymierza nie jest sprzeczne z zawartym w tej księdze przedstawieniem serii przemówień Mojżesza do ludu na równinach Moabu”. Kline mówi na s. 29 Traktatu Wielkiego Króla: „Analiza Powtórnego Prawa pod kątem wzorca dokumentalnego nie jest sprzeczna z oczywistymi faktami, że księga sama w sobie składa się prawie w całości z serii przemówień. Konkretny rodzaj dokumentu, o którym mowa, zostanie ustnie ogłoszony wasalowi podczas ceremonii przymierza. Przyjmuje więc Księgę Powtórnego Prawa

jako libretto ceremonii przymierza, czasami zawierające odpowiedź wasala, a także deklaracje suzerena. Innymi słowy, mamy tutaj ceremonię odnowienia przymierza, a Księga Powtórzonego Prawa opisuje, co się tam wydarzyło. Masz adres Mojżesza do ludu i masz odpowiedź wasali. Mówi więc : „Kiedy zatem utożsamiamy Księgę Powtórzonego Prawa jako tekst traktatu, uznajemy ją również za uroczyste słowa Mojżesza. Jak powiedzieliśmy, to libretto ceremonii przymierza.

Oczywiście w Księdze Powtórzonego Prawa znajduje się szereg adresów. Nie jest to sprzeczne ze znalezieniem struktury księgi i przy tej okazji następuje odnowienie przymierza. Zatem mamy tu do czynienia z ceremonią. Mamy jego tekst, słowa, które zostały wypowiedziane i zawarte w Księdze Powtórzonego Prawa.

B. Dokument potwierdzający Księgę Powtórzonego Prawa?

Pytanie ucznia: Czy Kline miałby wówczas poczucie, że za Księgą Powtórzonego Prawa kryje się inny dokument?

Vannoy: Drugi dokument stojący za Księgą Powtórzonego Prawa pochodzi z Synaju, ponieważ przymierze zostało pierwotnie ustanowione na Synaju. Na Synaju, jeśli chodzi o dokument, dostaje się przede wszystkim Dziesięć Przykazań i Prawo. Nie jest łatwo dostrzec wzór w Księdze Wyjścia, ale gdy weźmiemy pod uwagę rozdziały 19 i 24 Wyjścia, mamy do czynienia z ceremonią ratyfikacji i ustanowienia przymierza na Synaju, w którym obecne są prawie wszystkie elementy traktatu. Można więc znaleźć te elementy w ustanowieniu tam na Synaju, ale staje się to znacznie wyraźniejsze dzięki strukturze w Księdze Powtórzonego Prawa i odnowieniu relacji, która została już ustanowiona. W tym wszystkim nie ma niewolniczego skopiowania jakiegoś traktatu hetyckiego zawartego przez Mojżesza, ale mamy wzór, czyli formę, która była znana ludziom w tamtym czasie na świecie. I wydaje się, że kiedy Bóg rozmawiał z Mojżeszem i ustalał strukturę swojej relacji ze swoim ludem oraz zawierał przymierze ze swoim ludem, najpierw działało się to według wzoru znanego z tego, co działało się przy ustanawianiu relacji – w sferze politycznej – między wielkim królem a wasalem, co oczywiście miało inny poziom i inną treść, ale te elementy formalne, które można

znaleźć, znajdują odzwierciedlenie w materiale przymierza. Trzeba więc pozwolić na dużą swobodę i różnicę.

Nie sądzę, że procedura jest zbyt skomplikowana, aby rozpocząć od traktatu hetyckiego i próbować narzucić wzór. Myślę, że znacznie ważniejsze jest rozpoczęcie od materiału biblijnego i dość szybko zdajesz sobie sprawę, że w przymierzalnych fragmentach Starego Testamentu, ty znajdź te elementy stale używane: preambułę, prolog historyczny, przekleństwa i błogosławieństwa, postanowienia itp. W Starym Testamencie masz coś, co nazwałbym „formą przymierza”, która jest dostrzegalna i możesz ją nakreślić, niezależnie od tego, czy kiedykolwiek wiedziałeś o przymierzu formę, czy nie. Ale posiadanie tego dokumentu w formie przymierza, jak sądzę, skłania cię do zadania pytań: Jakie jest tego źródło? Skąd się to wzięło? Jakie jest jego tło? Staje się to przydatne, ale bardziej w tym kierunku, niż próba narzucenia formy w Księdze Powtórzonego Prawa.

C. Ustne lub pisemne

Pytanie ucznia: Czy zostało przekazane ustnie, a następnie spisane?

Vannoy: Cóż, prawdopodobnie wielki król sporządziłby traktat i wysłał swoich przedstawicieli, aby przeczytali go ludziom, których włączał do traktatu. Więc miałyby to zarówno ustnie, jak i pisemnie. Myślę, że w przypadku Mojżesza można powiedzieć, że na Synaju przeczytał ludowi wszystkie te prawa, ale zostało ono również spisane. Masz więc formę ustną i pisemną. Kiedy dojdiesz do Powtórzonego Prawa i odnowienia przymierza, istnieją pewne modyfikacje i aktualizacje. Znajdujesz się w nowej sytuacji: przeszli przez pustynię i wkraczają do ziemi Kanaan. Mojżesz umrze i wiąże się to ze zmianą przywództwa, a ostateczny nacisk położony jest na zmianę przywództwa. W rzeczywistości centralnym punktem jest ceremonia odnowienia przymierza na równinach Moabu. Mojżesz, że tak powiem, był przedstawicielem wielkiego króla przed ludem, a teraz Mojżesz zniknie. W grę wchodzi sukcesja, a kiedy sukcesja była związana ze stosunkami traktatowymi w sferze politycznej, często było oczywiste, że aktualizowaliście i odnawialiście ustalenia traktatowe podczas ceremonii,

aby upewnić się, że wraz ze zmianą przywództwa nastąpiło również przejście w relacja. Zatem sukcesja stanie się ważnym elementem, a ty otrzymasz traktat i zaktualizujesz go w tym momencie.

5. Tło ceremonii kultowych: Von Rad i Kline

Punkt 5: w tym miejscu krótka uwaga; omówimy to również bardziej szczegółowo później. Kline twierdzi, że Księga Powtórzonego Prawa jest dokumentem odnowienia przymierza i nie jest to sprzeczne z zawartym w tej księdze przedstawieniem serii przemówień Mojżesza. Mówimy zatem o Księdze Powtórzonego Prawa jako o uroczystych słowach Mojżesza. Istnieje formalne podobieństwo pomiędzy podejściem Kline'a i podejściem von Rad. Podobieństwo formalne: Innymi słowy, von Rad mówi również, że struktura Księgi Powtórzonego Prawa ma podłoże ceremonialne; i jeśli pamiętasz, omawialiśmy to i wrócimy do tego. Von Rad widzi strukturę Powtórzonego Prawa, ale jaki jest tego powód? Ma to podłoże ceremonialne i kultowe. Książka jest odzwierciedleniem pewnego rodzaju kultowej ceremonii. Cóż, Kline w pewnym sensie mówi to samo. Masz odnowienie przymierza na równinach Moabu. Struktura przemówień i tok myśli itd. związanych z ceremonią odnowienia przymierza znajduje odzwierciedlenie w strukturze Księgi Powtórzonego Prawa, a to z kolei odzwierciedla strukturę traktatu. Istnieje więc podobieństwo w argumentacji von Rad i Kline'a; jednak jest istotna różnica. Von Rad nie honoruje integralności księgi, ponieważ von Rad hipotetycznie proponuje, aby struktura księgi wynikała z jakiejś okresowej ceremonii odnowienia przymierza odbywającej się w Sychem w Królestwie Północnym i dlatego datuje ją później. Nie znajduje w tej strukturze podstaw do autorstwa Mojżesza.

Pamiętajcie, że wciąż mówię o von Radzie z 1938 roku. Von Rad widział tę strukturę, zanim ktokolwiek dowiedział się cokolwiek o traktatach hetickich i związku pomiędzy strukturą traktatu z Księgą Powtórzonego Prawa. Von Rad dostrzegł w książce strukturę i przypisał ją ceremonialnemu, kultowemu tłu książki. Następnie hipotetycznie zaproponował święto odnowienia przymierza, które według niego

odbywało się okresowo w Sychem, i księga do tego odnosi się – nie jest to mojżeszowe. Oczywiście von Rad w ostatnich latach powiązał swoje poprzednie pomysły z nowym materiałem na temat traktatu hetyckiego, o którym jeszcze nie rozmawialiśmy.

Artykuł Mendenhalla zapoczątkował to wszystko w 1954 r., choć von Rad napisał w 1938 r., a więc wiele lat wcześniej. Artykuł Mendenhalla zapoczątkował cały obszar badań. Minęło dziesięć lat od 1954 r., zanim naprawdę nabrało rozpędu. Praca Kline'a ukazała się na początku 1963 roku. Kline był prawie obecny na początku tej dyskusji w 1963 roku i trwa do dziś. Od pierwszego artykułu Mendenhalla minęło dwadzieścia lat, ale nie udało się go wyczerpać.

Praca Kline'a jest zwykle odrzucana. Ale i to chcę omówić, ponieważ jest wielu mężczyzn, którzy analizują dane i wyciągają różne wnioski, a my przyjrzymy się, jak oni to robią. W maści jest kilka much. Myślę, że Kline jest na dobrej drodze. Myślę, że konsekwencje tego są tak doniosłe dla ludzi wyszkolonych w krytycznym myśleniu, że nie mogą tego zaakceptować. Istnieje zatem silny związek pomiędzy dokumentami a sposobem ich zrozumienia. Nigdy nie można mówić w kategoriach dowodów czy czegoś w tym stylu. Możesz po prostu podać argumenty. Myślę jednak, że można stworzyć model sugerujący drogę rozwoju i porównać go z innymi modelami. Krótko mówiąc, można porównać tezę Kline'a z innymi modelami. Ostatecznie integralność księgi opiera się na samej księdze jako na Piśmie Świętym i należy rozważyć wszystkie te rzeczy. Myślę jednak, że ta linia argumentacji jest mocną linią argumentacji, która potwierdza integralność Powtórzonego Prawa, łącząc ją z Mojżeszem.

Widzisz, może nadejść zmiana, ale obecnie w Europie wszystko jest możliwe. Tam jest zupełnie inny świat myśli. Wszystko, co jest napisane w Anglii czy Ameryce, zwłaszcza w Ameryce, jest od początku niemal dyskwalifikowane. Gdyby napisał to jakiś Amerykanin, raczej by na to nie spojrzeli. Oczywiście nie jest to obiektywne, ale znaczące. Odrzucenie to może wiązać się z pewną niemiecką dumą narodową, która może się z tym wiązać. Ale z czymś takim się mierzysz.

Na tej podstawie Kline ma interesujący komentarz na temat analogii między traktatem o zwierzchnictwie Hetytów a Księgą Powtórzonego Prawa. Doszliśmy do

punktu 5. Piąty brzmi: „Istnieje pewne formalne podobieństwo między koncepcją Kline’a i von Rad, w tym, że von Rad mówił o jedności i strukturze książki, a elementy tworzące strukturę książki są mniej więcej taki sam jak Kline’a. Ale von Rad wysuwa hipotezę, że źródłem formy jest jakieś kultowe otoczenie. Kline zaproponowałby, że pochodzenie tej formy pochodzi z przymierza Mojżesza i z epoki Mojżesza, kiedy Pan zawarł przymierze ze swoim ludem na Synaju. Następnie z bardzo prawdziwego powodu przymierze to zostało odnowione na równinach Moabu. Księga Powtórzonego Prawa odzwierciedla tę ceremonię odnowienia przymierza. Do von Rad wrócimy później, ale w tej chwili po prostu to zaznaczę.

6. Powtórzonego Prawa zaczyna się tak jak starożytne traktaty

Teraz numer 6, w którym przedstawię tylko kilka szczegółów opracowanych przez Kline. Przeczytacie Kline’a, więc nie muszę się nad tym długo rozwodzić. Punkt 6: „Rozpoczyna się Księga Powtórzonego Prawa, podobnie jak starożytne traktaty”. Strona 30 w Traktacie Wielkiego Króla Kline mówi: „Powtórzonego Prawa zaczyna się dokładnie tak, jak zaczynały się starożytne traktaty: «To są słowa». Takim wyrażeniem rozpoczynają się traktaty.” Bardzo podobne sformułowania znajdują się w dokumentach traktatowych. Masz więc to formalne podobieństwo. „Rozpoczyna się Księga Powtórzonego Prawa, podobnie jak starożytne traktaty”.

Mojżesz mówi w imieniu Boga; to staje się bardzo jasne. W tym sensie Pan mówi: „Oto słowa, które Mojżesz wypowiedział do całego Izraela”. Mojżesz jest przedstawicielem teokratycznym i właśnie przed nim stoi Mojżesz: ten przedstawiciel teokratyczny, przedstawiciel wielkiego króla. Jego przywództwo zakończy się śmiercią. Istnieje zatem potrzeba odnowy, aby można było rozpoznać ciągłość przywództwa, przygotować ją i utrwalić. Wkrótce do tego dojdziemy. Mojżesz jest zatem w pewnym sensie reprezentantem wielkiego króla. Powtórzę raz jeszcze: tych podobieństw nie można popchnąć do żadnego identycznego rodzaju wyprowadzenia. Posługuje się podobną formą, podobną strukturą, dostosowaną do zupełnie innych powodów, celów i o zupełnie innej treści. Nie chcesz sztucznie narzucać formy traktatu na materiał

biblijny. O wiele lepiej jest traktować materiał biblijny z jego integralnością, ale z drugiej strony widzieć, że istnieje w nim pewna zależność.

7. Podejście Kline'a rozwiązuje problem dwóch wprowadzenia

Punkt 7: „Podejście Kline'a rozwiązuje problem dwóch wprowadzenia”.

Rozmawialiśmy o tym wcześniej. Różni krytycy w swoich analizach doszli do wniosku, że istnieją dwa wstępy i z tego powodu książka nie stanowi jedności. Również na stronie 30 Kline mówi: „Głównym problemem dotyczącym jedności Księgi Powtórzonego Prawa była obecność dwóch wstępów, rozdziałów 1-4 i rozdziałów 5-11. Często mówi się, że jedno i drugie nie jest potrzebne. Wygląda na to, że są od siebie niezależni.” Wspomniałem wam, co próbował zrobić Noth, traktując pierwsze z tych dwóch wstępów jako wprowadzenie do całej historii Powtórzonego Prawa, począwszy od Powtórzonego Prawa do 2 Królów, a drugie wprowadzenie było wprowadzeniem do samej Księgi Powtórzonego Prawa.

Na stronie 31 mówi: „Ale pogląd Notha i każda próba oddzielenia Powtórzonego Prawa 1-4 od jego pierwotnego rdzenia są sprzeczne, a rzekomy problem dwóch wstępów zostaje usunięty, a rzeczywista struktura zostaje dodatkowo wyjaśniona przez te fakty. Historyczny prolog regularnie następuje po preambule i poprzedza postanowienia traktatów zwierzchniczych. Powtórzonego Prawa 1:5-4:49 w sposób godny podziwu można nazwać prologiem historycznym”. Kiedy odnowiono przymierza, historia została zaktualizowana. Co ciekawe, Mojżesz podejmuje opowieść o wcześniejszych rządach Jahwe na Synaju, gdzie pierwotnie zostało zawarte przymierze, i przenosi tę historię do teraźniejszości, podkreślając najnowsze wydarzenia: podbój transjordański i jego konsekwencje. Innymi słowy, prolog historyczny jest aktualizowany w momencie odnowienia.

8. Postanowienia

Jeśli spojrzymy teraz na strukturę traktatu suzerenskiego, zobaczymy preambułę, prolog historyczny, a na trzecim miejscu znajdują się postanowienia. Pamiętajcie, że te

postanowienia zostały podzielone na podstawowe, fundamentalne obowiązki; podsumowanie lub uogólnione postanowienia; a następnie szczegółowe, bardziej szczegółowe postanowienia. W trzecim podziale znajdowały się zastrzeżenia i dlatego trzeci podział w Księdze Powtórzonego Prawa można utożsamić z rozdziałami 5-26. Von Rad zauważył, że powyższe obejmuje 5-11, które poprzedzają przegląd historyczny – to jest wprowadzenie. Inni oddzielający rozdziały 5-11 od 1-4 przyjmują 5-11 jako wprowadzenie do rozdziałów 12-26. Teza Kline’a brzmi: „Księgę Powtórzonego Prawa 5-11 należy uznać za objaśniającą sposób życia oparty na przymierzu, tak samo jak rozdziały 12-26. Wspólnie deklarują żądania suzerena. Różnica pomiędzy Powtórzonego Prawa 5-11 i 12-26 oznacza odmienne podejście do tego jednego tematu. Pierwsza część, rozdziały 5-11, przedstawia w sposób bardziej ogólny i wyczerpujący podstawowe wymagania Pana, zarówno zasady, jak i program. W dalszej części dodano bardziej szczegółowe wymagania między Powtórzonym Prawem a traktatem w bardziej szczegółowych punktach, co może otworzyć nowy wgląd w znaczenie pewnych słów i pojęć, które można znaleźć w Księdze Powtórzonego Prawa”. Zgodność pomiędzy formą traktatu a Księgą Powtórzonego Prawa, pod względem konkretnych użytych słów i przedstawionych pojęć, jest również obszarem wymagającym wielu badań.

Kline zwraca uwagę na kilka tego rodzaju rzeczy. Jedna z ilustracji, strona 24, przedstawia „zwiększony nacisk na przymierzowe koncepcje prawa”. Prawo jest centralnym elementem Powtórzonego Prawa w rozdziałach 5-26 – postanowieniami. „Większy nacisk na przymierzowy kontekst prawa podkreśla zasadniczą ciągłość w funkcjonowaniu prawa w Starym i Nowym Testamencie”.

Myślę, że jest tu kwestia, którą należy rozwinąć. Ale w strukturze traktatu mamy wielkiego króla, który dokonuje pewnych dobroczynnych czynów na rzecz wasala, w tym czynów łaski. Odpowiedzią wasala ma być dziękczynienie, co byłoby jednym z wymogów wynikających z postanowień. Przypuszczam, że istnieją również pewne sankcje wzmacniające ten obowiązek. Można jednak powiedzieć, że łaska poprzedza prawo w tym sensie, że w Księdze Powtórzonego Prawa Bóg wybrał swój określony lud; odkupił swój lud, wyprowadził go z Egiptu i zatroszczył się o niego na pustyni. Oto

twoje obowiązki. Obowiązki te należy zresztą wypełniać w poczuciu dziękczynienia i miłości do wielkiego króla, który tak wiele dla nich zrobił. Cytując myśl Nowego Testamentu: „Jeśli mnie miłujecie, przestrzegajcie moich przykazań”, jak powiedział Chrystus. Istnieje pewna fundamentalna jedność w kontekście obowiązków wynikających z prawa, co podkreśla takie rozumienie struktury Powtórnego Prawa i natury przymierza.

9. Miłość (' ahav) Boga w Księdze Powtórnego Prawa jako obowiązek wobec Suzerena

To prowadzi mnie od razu do następnego punktu. Napisano artykuł na temat przymierzaowego użycia terminu „ ahav ” [miłość], „miłość Boża” w Księdze Powtórnego Prawa. Myślę, że wymieniłem to w twojej bibliografii w dziale „Deuteronomy and the Traktat Form” , W. L. Moran, „The Ancient Near Eastern Background of the Love of God in Deuteronomy”, w Catholic Biblical Quarterly, 25, w 1963 r. DJ McCarthy, „Notatki o miłości Boga w relacji Ojciec/Syn w Księdze Powtórnego Prawa między Jahwe a Izraelem”, w „Catholic Biblical Quarterly” 27, 1965. Jest to bardzo interesujący artykuł.

W swojej książce DR Hillers, Covenant: The history a Biblical Ideal, podsumowuje część tego materiału na stronie 152: „Miłość do Boga jest szczególnym akcentem Księgi Powtórnego Prawa, a jeszcze bardziej niezwykle jest to, że księga zachowuje niektóre z idee starego przymierza.” Idea Hillera nie jest tak bardzo argumentem Mojżesza; skupia się na jego strukturze i uważa język za interesujący. Mówi: „W historii Zachodu miłość jest używana na wiele różnych sposobów, a duże zainteresowanie naukowców polega na rozróżnieniu różnych gatunków uczuć, do których zastosowano to określenie.

Rodzaj miłości przedstawiony w Księdze Powtórnego Prawa jest szczególnie interesujący z dwóch powodów: reprezentuje rodzaj miłości odmienny od najnowszych koncepcji i stanowi matecznik wielu innych wpływowych biblijnych nauk o miłości do Boga. Miłość w Księdze Powtórnego Prawa może być nakazana. Rozdział 6, werset

5: „Będziesz miłował Jehowę, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą i całą swoją mocą”. Oznacza to życie w związku oddawania czci i służenia bóstwu. To jest 11:1: „Będziesz miłował Jehowę, Boga swego, przestrzegając jego praw, ustaw i przykazań po wszystkie czasy”. Całe przykazanie, 11:22, można podsumować w ten sposób : „ Miłuj Jahwe, Boga swego, idź wszystkimi jego drogami, aby się mu podobać”. Powtórzonego Prawa 11:13 „kochać Jahwe” jest nierozdzielnie powiązane z „służenie mu”. Słyszeliśmy te słowa tak często, że ich doktryna nie wydaje się zaskakująca, ale musimy pamiętać, że jedna z teorii miłości – o bardzo silnym wpływie – utrzymuje, że obowiązek i miłość są nie do pogodzenia. Tutaj są prawie identyczne.”

Hillers kontynuuje: „To WL Moran [to artykuł, do którego się odwołaliśmy] „utożsamiał język traktatów i przymierzy z tym samym rodzajem koncepcji, co miłość do Boga, chociaż mogą istnieć wcześniejsze przykłady. Pierwsze powszechne użycie słowa miłość w języku dyplomacji można znaleźć w języku El Amarna w relacji istniejącej między braćmi jako równymi partnerami w traktacie jest miłość. W tekstach traktatów znajdują się ustalenia pomiędzy braćmi, czyli równymi partnerami, a związek ten jest oparty na miłości. „Niech mój brat zachowa dla mnie miłość dziesięć razy większą niż jego ojciec; nadal będziemy żarliwie kochać mojego brata” – z listów z Amarny. Miłość ta nie jest jednak tylko uczuciem pomiędzy równymi partnerami, ale jest sposobem, w jaki faraon odnosi się do swego wasala. To samo można znaleźć w listach Amarny. „Jeśli król, mój panie, kocha swojego wiernego sługę, niech odeśle tych trzech ludzi” – to zdanie jakiegoś wasala. „Przede wszystkim chodzi o sposób, w jaki wasale mieli uważać swojego pana. Kochać znaczy być sługą. „Mój panie, tak jak kocham króla, mojego pana, tak też kocham króla Hapi , wszyscy ci królowie są sługami mojego pana”.

W traktacie Asarhaddona miłość jest nakazana jako obowiązek wobec suzerena: „Będziesz miłował Asurbanipala jak siebie samego”. Nie będę szczegółowo omawiał reszty materiału; możesz przeczytać ten artykuł, ale to, do czego sprowadza się miłość, w tekstach traktatów staje się synonimem posłuszeństwa. Kiedy kochasz Pana,

przestrzegasz zasad. Aby można było wtedy nakazać miłość. Masz miłować Pana. Masz przestrzegać postanowień, w których przejawia się twoja miłość.

Istnieje wiele ilustracji tego rodzaju, w których można znaleźć podobne użycie słów w dokumentach traktatowych, które dają pewien wgląd w wiele materiału biblijnego. Teraz znowu nie chcesz czytać całego materiału biblijnego pod całkowitą kontrolą materiału pozabiblijnego, ale materiał pozabiblijny – jeśli chodzi o formy myślowe i tego rodzaju rzeczy, które istniały w czasie powstania dokumentów... - pomagają zrozumieć konotacje znaczeń, jakie odnajdujemy w materiale biblijnym. Istnieje wiele podobieństw w języku, koncepcji i konkretnych punktach, na które można wskazać w tekstach traktatów, a które można znaleźć także w Księdze Powtórzonego Prawa. Teraz zauważysz tego więcej w miarę postępów w kursie. Jest to jednak kolejny obszar, w którym ogrom pracy już został wykonany i o wiele więcej pracy można wykonać.

D. Forma przymierza w Starym Testamencie i jej implikacje historyczne

1. Sitz im Leben [Sytuacja życiowa] formy przymierza i historii

Implikacje ustawienia

Chciałbym teraz przejść do nowego nagłówka „C, tylko do przejrzenia; aby uzyskać ciągłość: „Meredith Kline, wykorzystując podejście krytyczne wobec formy, które honoruje integralność księgi, przedstawiła nowe spojrzenie na naturę struktury Księgi Powtórzonego Prawa, co z kolei miało wpływ na interpretację i datę”. Przyjrzelśmy się, jaka była jego podstawowa teza i jakie były jej podstawowe idee. Teraz „D :” „, Forma przymierza w Starym Testamencie i jej historyczne implikacje – obecny stan rzeczy w debacie na temat Powtórzonego Prawa”. Numer 1 pod D: Użyję tego technicznego terminu: „Sitz im leben [sytuacja życiowa] formy przymierza i historyczne implikacje tej scenerii”. Panuje powszechna zgoda co do tego, że forma przymierza jest dostrzegalną i ważną cechą literacką Starego Testamentu. To pojawiało się w ciągu ostatnich dziesięciu do piętnastu lat, ale panuje powszechna zgoda co do tego, że jest to dostrzegalne i obecne w Starym Testamencie. Powiązanie traktatu z

przymierzem można znaleźć bez dyskusji w 24. rozdziale Księgi Wyjścia na Synaju, a obecnie panuje powszechna zgoda co do tego, że można go znaleźć w Księdze Powtórzonego Prawa. Można go znaleźć w 24 rozdziale Księgi Jozuego oraz w wielu innych fragmentach. Zatem istnieje wielka zgodność co do formy przymierza i jest to ważna cecha literacka Starego Testamentu. Nie ma jednak odpowiedniej zgody co do pochodzenia tego zjawiska, a co za tym idzie, konsekwencji historycznych, które mogą, ale nie muszą, zostać wyciągnięte z jego obecności. Przyznaje się, że istnieje, ale nie ma odpowiedniej zgody co do pochodzenia tej formy, a tym samym co do historycznych implikacji, jakie można wyciągnąć z jej obecności. Kline i inni próbują wyciągnąć historyczne implikacje z obecności formy. Wiedzą, że istnieje, ale co z tym zrobimy? Jakie wnioski możesz z tego wyciągnąć?

A. C. Baltzera

Niektórzy powstrzymują się od wyciągania wniosków historycznych z tej uznanej obecności formy. Na przykład nie jest to takie ważne, ale chcę tylko dać wam wyobrażenie o różnych stanowiskach. Istnieje książka pod tytułem *Formuła Przymierza* autorstwa Clausa Baltzera. Jest to książka, która śledzi przebieg formy przymierza w całym Starym Testamencie, fragment po fragmencie. W tej książce, na s. 49, komentuje oryginalny artykuł Mendenhalla. Pamiętajcie, że Mendenhall jest tym, który inicjuje całą dyskusję swoim artykułem na temat „Prawo i Przymierze a starożytny Bliski Wschód”. Mendenhall rozpoczął całą dyskusję. Po skomentowaniu artykułu Mendenhall Baltzer tak mówi o Mendenhallu: „Bardziej interesują go zagadnienia historyczne niż niniejsza praca, która ogranicza się do podejścia krytycznego. Na podstawie tej formy można niewątpliwie wyciągnąć dalsze wnioski w sferze historycznej, jednak przedwczesne łączenie obu zestawów zagadnień uważam za metodologicznie niebezpieczne”. Wstrzymuje się od pójścia w stronę wniosków historycznych wyciąganych z obecności formy. Rzymskokatolicki uczyony recenzujący pracę Baltzera, *The Covenant Formulary*, mówi: „Baltzer przez cały czas kładzie nacisk na oddzielenie badania krytycznego od formy od historyczności narratora odcinka. Jest

powściągliwy w sprawach historycznych. W ten sposób Baltzer unika pochopnych wniosków.” Rozczarowujące jest to, że Baltzer odmawia wyciągnięcia wniosków historycznych. Baltzer nie chce podawać określonego czasu ani wniosków dotyczących pochodzenia tej formy.

B. DJ McCarthy

DJ McCarthy w artykule recenzującym niemiecką książkę tak pisze o tej analogii między traktatem a przymierzem: „Bez wątpienia zbyt wiele twierdzono o tej analogii, a zwłaszcza wyciągnięto z niej bezprawne wnioski historyczne”. Mówi: „Nie unieważnia to jednak dowodu na istnienie analogii”. Istnieje analogia, ale on odmawia wyciągnięcia jakichkolwiek wniosków historycznych. W tym miejscu próbuję podkreślić, że powstrzymują się oni od wyciągania jakichkolwiek wniosków historycznych na podstawie form literackich.

Należy zachować ostrożność przy stosowaniu metody krytycznej formy do wyciągania historycznie wiarygodnych wniosków, ponieważ właśnie w tym obszarze pojawiły się tak szalone teorie sprzeciwiające się pochodzeniu formy przymierza i istnieje ogromna subiektywność, która może się w to zaangażować cały proces. Dlatego tutaj należy zachować ostrożność. Jednakże obecność określonej formy i jej elementów zakłada kontekst historyczny, który dał początek danej formie. Jeśli masz formę literacką określonego, dającego się określić typu, forma ta zakłada pewne otoczenie, które dało początek danej formie.

C. Formy literackie i ustawienia historyczne

Masz ogłoszenie np. Wiesz, skąd to się bierze, dzięki rodzajowi literatury, która go wykorzystuje. Formy literackie rzeczywiście zakładają pewne rodzaje kontekstu historycznego. I łatwo jest zlokalizować tę formę, ale czy da się określić kontekst historyczny, który się za nią kryje? Zatem rozsądna próba nakreślenia scenerii dla konkretnej formy może być pożytecznym przedsięwzięciem. I myślę, że w przypadku formy przymierza mamy tę formę w Starym Testamencie, a kwestia, kiedy i jak została

ona przyjęta w Izraelu, ma fundamentalne znaczenie. Jeśli unikniesz pytania, kiedy i jak przybyło to do Izraela, zubożysz studiowanie formy. Być może można szukać wskazówek na temat znaczenia formy, jeśli nie wiadomo, skąd ona pochodzi. Zatem kwestia pochodzenia jest niewątpliwie istotna i ma ogromne znaczenie. Pochodzenie i przyjęcie tej formy w Izraelu jest znaczące.

W wielu przypadkach celem sytuacji jest znalezienie konkretnej formy czysto hipotetycznie, opartej na wyobraźni konkretnego uczonego bez żadnych dowodów. Jest to błędne założenie, ponieważ opiera się na niewielkiej liczbie dowodów i ma charakter całkowicie hipotetyczny. Myślę, że trzeba być bardzo ostrożnym. Ale z drugiej strony, biorąc pod uwagę formę i jej namacalną obecność w tekście, skąd wzięła się ta forma? Jakie jest wyjaśnienie pochodzenia? Jaka sytuacja życiowa najlepiej tłumaczy jego przyjęcie? Kiedy w historii Izraela zaistniałaby sytuacja, która dałaby początek takiej formie, która miałaby tak ogromny wpływ na całą historię narodu? Jest to interesująca dziedzina badań i istnieje wiele dowodów w samej Biblii, a także w danych pozabiblijnych.

A. Natura formy przymierza i jej pochodzenie

Zatem pod tym pytaniem „1” brzmi: „Sitz im leben [sytuacja życiowa] formy przymierza i historyczne implikacje tej oprawy”. Małe „a”, „Charakter formy przymierza i jego pochodzenie”. Powstaje pytanie: czy ma ona charakter kultowy, czy proroczy ze względu na swoje pochodzenie? To staje się istotnym pytaniem, zwłaszcza jeśli spojrzysz na von Rada, który postrzega to jako kultowe i ceremonialne. Cóż, nasz czas minął, następnym razem się tam wybierzemy .

Przepisane przez Teda Hildebrandta

Pod redakcją dr Perry'ego Phillipsa

Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa

